

aşka SĖYTĖN KĖRİŞİR.

HANDE ALTAYLI

Remzi Kitabevi

HANDE ALTAYLI

AŞKA ŞEYTAN
KARIŞIR

Remzi Kitabevi

AŞKA ŞEYTAN KARIŞIR / Hande Altaylı

© Remzi Kitabevi, 2010

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Kapak: Levent Bekata

ISBN 978-975-14-1664-3

BİRİNCİ-YİRMİ DÖRDÜNCÜ BASIM: ‘O’ Kitaplar, Nisan 2006-Ocak 2010

YİRMİ BEŞİNCİ BASIM: Remzi Kitabevi, Nisan 2015

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Remzi Kitabevi A.Ş. basım tesisleri

100. Yıl Matbaacılar Sitesi, 196, Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 10648

1

Ekim 2003

Uğursuz bir gün olacağı başından belliydi. Hayatında ilk kez, sabah uyandığında canı Türk kahvesi istemişti. Kahvenin taşıp ocağı batırması günün ilk aksiliğiydi. Ardından gözü gibi baktığı –çünkü poposunu çok güzel gösteriyordu– pantolonunun ağı yırtılmış ve son olarak da –aslında son değildi– arabayı göz göre göre bir çöp kamyonuna çarpmıştı. Doğal olarak kamyonunda bir şey yoktu ama kendi arabasının durumu kötüydü; zalıllık yeni haliyle yüzünü buruşturmuş bir ihtiyara benziyordu. Polisti, zabıttı derken koskoca bir sabah ziyan olup gitmişti.

Çarptığında hızı en fazla otuz kilometre olmalıydı ama arabanın halini gören çarpışma testinden çıkmış sanırdı. Çantasının dibinde cep telefonu ararken gelmişti bunlar başına. Elbette, zamanının yüzde onunu cep telefonunu aramakla geçiren biri için normaldi böyle olması. “Lanet olsun!” diye bağırdı, polisler kaşlarını kaldırıp ona baktılar. Umursamadı ve daha yüksek sesle bir kez daha bağırdı: “Lanet olsun!”

Servise götürülmeyi bekleyen arabasına binip yola çıktığında, şehir gözüne her günden daha tozlu ve kasvetli göründü. Ekim sonu olmasına rağmen, hava olanca ağırlığıyla insanın üzerine çöküyordu. Kredi kartlarının durumu her zamanki gibi rezaletti ve aylardır kaskosunu ödememişti. İçinden “Bundan daha boktan bir gün olabilir mi acaba,” diye geçirdi ve serviste-

kilerin, “randevunuz yok,” diyerek zorluk çıkarmamalarını diledi. Çıkarırlarsa da kendileri bilirdi, en kötü ihtimalle anahtarı kafalarına atar ve bir taksiye atlayıp kaçardı. Yoldan işyerini arayıp gecikeceğini söylediğinde, zaten iki saat gecikmişti. Bereket, o sabah halletmesi gereken önemli bir işi ya da katılması gereken önemsiz –hepsi öyleydi– bir toplantısı yoktu.

Servise geldiğinde yüzüne “çok sinirliyim” ifadesini yerleştirip arabasını park etti ve topuklarını yere vura vura içeriye girdi. Akli başında hiçbir erkek yüzünde bu ifadeyi taşıyan bir kadına bulaşmazdı. En azından bulaşmamalıydı. Sigara dumanına boğulmuş ofiste iki erkek karşılıklı çay içiyorlardı. Masa başında oturan, “Buyrun” dedi.

“Bakın” diye söze girdi Aslı, “Arabamı çarptım ve hemen bırakıp gitmek zorundayım. Randevum olmadığını biliyorum. Ayrıca kaskom da yok. İşte bu benim kartım, masrafı çıkarıp bana faksalarsanız çok sevinirim.”

“Geçmiş olsun,” dedi öteki adam. Sesinde Aslı’nın sinirine dokunan bir şey vardı. “Sağ olun,” dedi ve ilk kez dönüp adama baktı. İşte zaman o an durdu.

Daha kötüsünün olmayacağını düşündüğünüz anlarda hayat şaşırtıcı bir şekilde bunun aksini ispat eder ve siz bir önceki adımda olabilmek için can atarsınız. Elbette daha iyisinin olmayacağını düşündüğünüzde bu kural geçerli değildir.

Kanının çekildiğini ve az önce aldığı nefesi vermeyi unuttuğunu fark etti. Bugüne dek üç-beş kez Tanrı’nın işini gücünü bırakıp kendisiyle şahsen uğraştığını düşündüğü olmuştı. Şimdi, bundan emindi. Kalbinin atışları zonklama halini aldı, saçma sapan ve birbirinden kopuk bir sürü anı zihnine üşüştü. Sersemlemiş bir halde, aheste hareketlerle ayağa kalkmakta olan erkeğe baktı. Adam gülümsedi ve “Merhaba, hortlak görmüş gibisin,” dedi.

“Gördüm,” dedi Aslı.

Ömer yanaklarından öperken, o çoktan zangır zangır titremeye başlamıştı. Ellerini arkasına gizlemeyi başardı ama bacakları için yapabileceği hiçbir şey yoktu; düşmekten korktu. Sonra onun parfüm kokusunu duydu; değiştirmişti.

“Nasılsın?” diye sordu Ömer, omuzlarından tutarak.

“İyiyim... Şaşırdım seni görünce, ne işin var burada?”

“Seni bekliyordum... Şaka şaka, Melih’e uğramıştım.”

Masa başında oturan adam –yani Melih– Aslı’yı başıyla selamladı. Aslı ona standart bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra Ömer’e “Bakıyorum da, zaman espri anlayışını saçların kadar etkilememiş,” dedi. Kendini toparlayıp ona laf yetiştirebildiğine inanamıyordu. İçinden kıyafeti ve saçlarının bugünkü durumu için Tanrı’ya şükretti. Geçen ay verdiği üç kilo için de ayrıca teşekkür etti. Biraz zorlanıp yüzüne tatlı bir gülümseme oturtmayı başardıktan sonra, “Neyse seni gördüğüme sevindim ama şimdi gitmem gerek,” dedi.

“Ben de çıkıyordum zaten, bırakırım seni.”

“Benim iş yerim sana ters.”

“Hayır, değil. Ben artık eski yerde değilim ve sen de yolumun üstündesin.”

“Ben de eski yerde değilim,” dedi Aslı, alaycı bir tonlamayla.

“Nerede çalıştığından haberim var, merak etme.” Cevap aynı alaylı tonda gelmişti.

“Melih’ciğim, hanımefendi yabancı değil, sen arabasıyla ilgilenirsin.”

“Yabancı değil,” derken Ömer’in sesinde beliren vurgu, Aslı’nın sinir sistemine bir ok gibi saplandı ve elindeki çantayı onun suratının ortasına patlatmayı şiddetle istedi.

“Hanımefendinin içi rahat olsun, ne gerekiyorsa yaparız,” dedi Melih.

Şu anda istediği son şey Ömer’le bir arabada yan yana oturup sohbet etmektir ancak kaçtığını düşünmesini de istemiyordu. Tıpış tıpış onu takip etti.

Ömer’in gıcır gıcır BMW’sine binerlerken dünya gerçekliğini kaybetmiş gibi geldi Aslı’ya. Sanki her şeyin üzerine beyaz bir tül atılmıştı ve o etrafını algılamakta zorlanıyordu. Kendi sesine, ellerine, çantasına, gelip geçen ustalara, bulutların arkasından kendini göstermeye çalışan güneşe bile yabancıydı. Yumuşacık deri koltuğa gömülürken, arabanın kokusunu gerçek dünyanın bir işareti gibi içine çekti. Ömer’in arabayı çalıştırmasını beklerken “Demek insanlarla benim hakkımda konuşuyor, yoksa iş yerimi nereden bilecek,” diye düşündü. Kendisi bunu hiç yapmamıştı. Tam yedi yıldır ne Ömer’in adını anmış, ne de kimse-nin ondan bahsetmesine izin vermişti. Göz ucuyla, araba kullanan adamı süzdü. Saçları biraz kırışmış, alnındaki çizgiler belirginleşmişti. Üzerinde kaliteli olduğu belli bir takım elbise ve beyaz yüksek yakalı bir gömlek vardı. Zaten her zaman giyimine düşkün biri olmuştu. Aradan geçen bunca yıl, ona bir göbek bile armağan etmemişti. Domuz gibiydi maşallah.

“Çok iyi görünüyorsun,” dedi Aslı. Sessizliği bozmak istemişti.

“Teşekkür ederim, sen de... Hatta eskisinden bile güzel göründüğünü söyleyebilirim.”

“Hadi canım, otuz üç yaşında ihtiyar bir kadını artık.” Oysa bugün gerçekten çok hoş görüldüğünün farkındaydı ve bu ona tuhaf bir galibiyet hissi veriyordu. Hep güzel olmuştu. Erkeklerin

bakmaktan hoşlandıkları türden bir kadındı. Kıvrır kıvrır, yüzüne dökülen sarı saçları ve zaman zaman yeşile çalan ela gözleri vardı. “Bal damlaları” derdi eskiden Ömer Aslı’nın gözlerine. Sonra onları kan çanağına çeviren de kendisi olmuştu ya... Aniden, kalbinin derinliklerinde, varlığını unuttuğu, güçlü bir acı hissetti. Aradan geçen bunca yıldan, unutmak için sarf ettiği tonla gayretten sonra o acının hâlâ yerinde durduğunu görmek sarsıcıydı. Zaman üzerini örtmüş ama demek ki iyileştirmeyi başaramamıştı. Kendisini aciz hissetti, yaşadıklarıyla başa çıkmayı becerememişti işte. Gözlerine yaşlar hücum etti. Allah’tan tam o sırada hapşırda da çantasından mendil çıkarıp gözlerini silerken rahat bir tavırla, “Alerjim var da...” diyebildi. Aslında doğruydu; toza, deterjana, hayvan tüyüne alerjisi vardı. Ve tabii bir de Ömer’e...

“Biliyorum, Zerrin söylemişti. Aşı falan oluyormuşsun galiba. Bir faydası dokundu mu bari?”

Kocaman açılmış gözlerle Ömer’e bakarken, “Evet, daha iyiyim,” diye geveledi. Allak bullak olmuştu. Kafası, ortasına bomba düşmüş bir pazar yeri gibi karmakarışıkta. “Zerrin mi söylemiş? Görüşüyorlar mı yani? Benim arkadaşlarımla mı konuşuyor bu herif? Ve benim arkadaşlarım da onunla mı konuşuyor!”

Zerrin onun en iyi arkadaşlarından biriydi. Yıllar önce yaşananların, bu adamın ona yaptıklarının en yakın şahidiydi. Aslı’nın hayatının en berbat günlerini, dibe vuruşunu görmüştü. Bütün bunlara rağmen, Ömer’le konuşabiliyor ve ona Aslı’dan bahsedebiliyordu. Ne saçmalıktı bu böyle! Kendisini Truman Show’un zavallı salak kahramanı gibi hissetti.

İnsanın başına kötü bir şey geldiğinde, en yakın arkadaşları kan kokusu almış köpekbalıklarına dönüşüyordu. Bir damla daha fazla bilgi, azıcık daha detay için canlarını veriyorlardı. Beş dakika fazla idare edecek dedikodu malzemesi bulabilmek için yapamayacakları yoktu. Bunu öyle çok görmüştü ki. İnce bir hüznün kremasıyla ustaca gizlenmiş sevinç kekleri...

Ömer elini tuttu ve dostça bir ifadeyle, “Nasıl gidiyor anlat bakalım. Neler yapıyorsun?” diye sordu.

Elini çekmek için duyduğu şiddetli isteğe direnirken, kalbi öyle hızlı çarpmaya başladı ki bayılacağını sandı. “Hiç” dedi. “Klasik şeyler işte... İş güç falan.”

“Çok çalışıyormuşsun?...”

Cevap vermek yerine gülümsemekle yetindi. Bunu da Zerrin söylemişti herhalde. Daha neler anlattığını merak etti. Aşk hayatını da biliyor muydu acaba? Yaşamına girip çıkan erkekleri?

Beş dakikalık yolları kalmıştı.

“Vurduğun arabada çok hasar var mı?” diye sordu Ömer.

“Ona bir şey ödemem gerekmiyor Allah’tan,” diye cevapladı. “Niye!”

“Aşk olsun, öyle bakma bana. Bilirsin ki vurup kaçan tiplerden değilimdir,” dedi Aslı gülerek ve içinden, “senin gibi!” diye ekledi. “Çöp kamyonuna vurdum.”

İnanılır gibi değildi! Ömer’in yanına kurulmuş, şakalar yapıyor ve son derece sakın görünmeyi başarabiliyordu. Demek ki zaman, insana rol yapmayı bile öğretiyordu.

“Bana hâlâ kırgın mısın?”

Böyle bir soru beklemiyordu. Aslı bir kakhaha patlattı. “Bunca yıldan sonra mı?” Bin sene geçti üzerinden.”

Ömer gözlerini onunkilere dikip “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Geldik,” dedi Aslı.

Koca BMW kaldırımın kenarında durdu, Aslı indi ve eğilip Ömer’e neşeli neşeli el salladı. Bulutlar dağılmış, güneş ortaya çıkmıştı. Arkasını dönüp işyerine doğru salınarak yürürken gözyaşlarını serbest bıraktı.

Kocaman döner kapıdan geçip, resepsiyonistlerin şaşkın bakışları altında asansöre bindi. Dokuzuncu katta indiğinde etraftakilerin selamlamalarına karşılık vermeden odasına kapandı. Kalın duvarlara rağmen dışarıdaki insanların merakla fısıldaştıklarını duyar gibiydi. “Canları cehenneme,” diye söylendi. Hepsinin canı cehennemeydi. İçi boşalmış bir çuval gibi, kendini bej rengi kanepeye attı. Kalp atışları yavaş yavaş normale dönerken, üzerine çöken ağırlığa fazla direnemedi ve ıslak kirpiklerindeki rimelin kanepenin güzel kumaşına bulaşmasına izin vererek, uykuya teslim oldu.

Çalan telefonun sesiyle sıçrayarak uyandığında, bildiği tüm küfürleri sıralayarak telefona uzandı. Sekreteri endişeli ve çekingen bir sesle genel müdürün kendisini beklediğini haber veriyordu. Tam da sırası! Genel müdür, insanın kendisini kötü hissettiğinde görmek isteyeceği türden biri değildi. İsteksiz hareketlerle makyajını tazeledi, saçlarına çeki düzen verdi ve Çekiç Kafa’ya gitmek için odasından çıktı. Aslı’nın genel müdür için yaptığı bu benzetme o kadar beğenilmiş ve tutulmuştu ki, adamın kulağına gitmesi sadece üç gün sürmüştü. Genel müdür bu konuyla ilgili bir açıklama istediğinde, inkâr etmek için çok geçti. Adamın yüzüne karşı, çekiç kafalı köpek balıklarına kuzen olabilecek kadar benzediğini söylemek de olanaksızdı elbette. Bu yüzden Aslı, konuyu genel müdürün rakip şirketlere karşı acımasız tutumuna ve onları zekâsıyla yok edişine bağlamayı – bu büyük bir yalandı– tercih etmişti. “Onları beyninizle dövü-

yorsunuz,” derken içinden kendisine sövüyordu. Bu olayı sayın genel müdüre farklı şekilde aksettirenlerin iyi niyetinden şüpheli olduğunu eklemeyi de ihmal etmemişti. Adam duyduklarından hoşlanmış, hatta yeni ismini benimsemişti. Aslı onun reklam ajansına çekiç biçiminde bir beyin görseli falan ısmarlama-sından korkmuştu.

“Günaydın Aslı’cığım. Keyfin yok diye duydum da biraz dertleşmek için çağırdım seni,” dedi Ali Kerim ve tombul eliyle ona masasının karşısındaki koltuğu gösterdi.

“İlginize teşekkür ederim ama pek dertleşecek durumda değilim.” “Aşk mı?” diye sordu Çekiç Kafa, kendisine hiç yakışmayan çapkın bir göz kırpışla.

“Sayılmaz,” dedi Aslı ters ters.

Evli olmasına rağmen, Ali Kerim’in yıllardan beri Aslı’dan hoşlandığı bir sır değildi. Şirkette onun Aslı’ya nasıl baktığını, öğlen yemeklerini birlikte yemek için ne taklalar attığını görmeyen kalmamıştı. Yurtdışı gezilerinde Aslı’ya bir görev icat edebilmek için yaratıcılığın sınırlarını zorlardı. Elbette bütün çabaları karşılıksız kalmıştı. “Aptallardan nefret ederim,” derdi Aslı, bu konuda kendisine takılan arkadaşlarına. “Özellikle de çirkinlerse.”

Gözü istemeden Ali Kerim’in biçimsiz ellerine takıldı. İçlerine yanlışlıkla fazla hava basılmış gibi gergin görünen bu nemli ve pembe eller daima midesini bulandırırды. Aksi gibi ne kadar bakmamaya çalışsa o kadar gözü kayardı. Bir an aklına onların vücudunda dolaştığı imgesi düştü ve tüyleri diken diken oldu. O, kemikli elleri severdi. Kuru ve sert derili olanları...

“Bugün sır vermeyeceksin anlaşılan,” dedi Ali Kerim, sanki Aslı bütün sırlarını koşa koşa ona anlatırmış gibi.

O anda, Aslı bugün başına gelen tek felaketin Ömer’le karşılaşmak olmadığını hatırladı. Kazayı unutmuştu bile. “Aslında

biraz önce bir kaza yaptım. Çöp kamyonuna çarptım ve arabam dağıldı.”

“Sen iyisin değil mi?” Ali Kerim abartılı bir endişe gösterisiyle koltuğundan fırlayıp Aslı’nın yanına geldi ve elini kızın omuzuna koydu.

“Benim bir şeyim yok. Sadece biraz asabım bozuldu.”

“Peki arabayla ilgili yapılacak bir şey var mı? Çocuklar ilgilenir...”

“Yok, teşekkür ederim. İlgileniliyor.”

“Araban tamirdeyken sana şirketten bir araba verelim o zaman,” diye atıldı Ali Kerim. Anlaşılan Aslı’ya yardım etmek için eline geçen fırsatı kullanmaya çok hevesliydi. Hemen telefona sarıldı ve sekreterine talimatlar yağdırmaya başladı. Çekiç Kafa, bir araba ayarlamayı bile şov haline getirebiliyordu. Elinden gelse yıl sonu raporuna da yazardı. Telefonu yerine bıraktıktan sonra Aslı’ya, “Bak ne diyeceğim, istersen sen bugün eve gidip dinlen,” dedi. İyilik meleği rolünü sevmiştii ve hemen bırakacağı benzemiyordu. “Doğrusunu isterseniz bu çok iyi olur. Sersem gibiyim...” dedi Aslı, tatlı bir gülüşü adamdan esirgemedi. Bu kadarını hak etmişti artık...

“Başka bir şeye ihtiyacın olursa mutlaka haberim olsun.”

“Peki sağ olun,” dedi Aslı ve kaçarcasına kapıya yöneldi.

Odadan çıkarken, Ali Kerim’in bakışlarının kalçalarında gezindiğinden emindi.

Eve girdiğinde kendini sığınağında hissetti. Sanki harp sahasının dışına çıkmış, tüm kurşun vızıltılarını, bomba seslerini kapının ardında bırakmıştı. Burada dağılan beyinler, parçalanmış bedenler, toza toprağa bulanmış kanlı insan artıkları yoktu. Burası onun mis kokulu, sessiz, aydınlık eviydi. Kapıları yalnızca, sayıları bir elin parmaklarını geçmeyen, denenmiş ve seçilmiş dostlarına açıktı. Kolundan her tuttuğunu evine getirenlerden değildi. Kırk yılda bir de olsa, yeterince tanımadığı, kendi daracık güvenlik çemberinin dışında kalan birilerini ağırlamak zorunda kaldığında huzursuzlanır; ruhundaki bekçi köpekleri tasmalarını gere gere havlamaya başlardı. Sonraki birkaç gün boyunca içindeki tecavüze uğramışlık hissiden kurtulamazdı.

Zerrin ve Nalan, bu kadar güzel bir evi partilerle renklendirmedeği için ona kızarlardı. Onlara kalsa, bu ev sürekli dolup taşmalı; kışın kocaman salonunda, yazın da boğaza hâkim geniş terasında, ellerinde içki kadehleriyle yakışıklı erkekler gezinmeliydi. Bazen, arkadaşlarının hareketli evlerine özendiği de olurdu. Zerrin'in sürekli çalan kapı zilini, teklifsizce geliveren arkadaşlarını, tatlı bir müzik sesinin yükseldiği ve şarap şişelerinin saniyeler içinde boşaldığı sıcak salonunu severdi. Yaşayan, neşeli bir evdi Zerrin'ininki. İnsanlar konuşmak, dertleşmek, dedikodu yapmak, yeni haberler almak için gelirlerdi. Mutfağından her zaman güzel kokular yayılırdı. Belki de hayatlarını paylaşmayı seven insanlar evlerini paylaşmayı da seviyorlardı. Aslı, öyle biri değildi. O kendisini ve yaşamını paylaşmaktan hoşlanmazdı. Aklına bile gelmezdi bunu yapmak. Duygularında açıklayamadığı öy-

le çok şey vardı ki, anlattıklarının hep eksik kalacağına inanırdı. Aynı sebepten dolayı başkaları hakkında anlatılanları dinlemeyi de sevmezdi. Hakkında konuştuğumuz insanlar hakkında ne biliyorduk ki? İçlerinde neyin eksik, neyin fazla olduğuna dair en ufak bir fikrimiz yokken hayatları üzerine nasıl ahkâm kesebiliyorduk? Zaten kimsenin yaşadıkları, üzerinde saatlerce konuşulacak kadar ilginç olamazdı. Ne de olsa, istisnasız her şey daha önce başka insanlar tarafından milyonlarca kez yaşanmıştı. Aşk mı, ihanet mi, hırsızlık mı, hırs mı, züppelik mi? Hangisi yeni ve şaşırtıcıydı ki? Belki de Aslı'da esas olarak eksik olan şey merakı. Başkalarının hayatını merak etmiyordu ve doğal olarak onların kendisini merak etmelerini de anlamıyordu. Bu duyarsızlık ya da ilgisizlik değildi. Dertli arkadaşları için daima iyi bir dinleyici olmuştu ama bazen dinlerken bile sıkıldığı olurdu.

Kim bilir kaç kez, Zerrin'in rahat koltuklarına gömülmüş şarabını yudumlarken, diğerlerinin benzersiz bir iştahla evirip çevirdikleri konuların dışında bir şeylere dalıp gitmişti. Kendisine verilen o çok önemli haberleri aslında dinlemediği ortaya çıkınca onunla uzun uzun dalga geçerlerdi. Yine de orada olmayı çok severdi.

Sutyen ve külotla kalıncaya dek soyundu ve üzerinden çıkanları yere fırlattı. Kendisini televizyonun karşısındaki bembeyaz koltuğa bırakıp, küçücük ayaklarını önündeki pufa uzattı. Eski yaraları o denli hızlı kanamaya başlamıştı ki, kendisini fiziksel olarak yaralı gibi hissediyordu. "Aradan bin yıl bile geçse, o herifi görmeye hazır olamayacağım."

Onu bu hale getirenin aşk mı yoksa egosu mu olduğunu bilmiyordu. Aşk olsa, şimdiye kadar çoktan tükenmesi gerekmez miydi? Yedi yıllık ayrılık aşkı kemirip bitirmez miydi? Öte yandan, kendi egosu bu darbeyi hazmedemeyecek kadar bü-

yük müydü? Oldum olası iri egolu insanlardan hazzetmezdi. Kendilerini ciddiye alışlarındaki inanmışlık onda daima gülme hissi uyandırırıldı. Yani her iki durumda da hali haraptı. Ya koc a egolu bir salaktı ya da salak bir âşıktı. İkisi arasındaki tek fark “salak” sözcüğünün yeri ydi. Hangisinin daha fena olduğuna karar veremedi.

On, on beş dakika kadar öylece oturup, kapalı televizyona baktıktan sonra midesinden gelen gurultuyu –hatta gürültüyü– duydu. Öğlen olmuşt u ve hâlâ hiçbir şey yememişti. Yerinden kalktı ve sandviç hazırlamak için mutf ağı geçti. Burası da evin diğ er bölümleri gibi beyaz, aydınlık ve ferah tı. Elinde bir fincan çay ve peynirli sandviç iyle salona dönerken antredeki aynaya yansıyan çıplak görüntüsüne gözü takıldı. Altında beyaz bir boxer, üstünde gri pamuklu bir sutyen... Hiçbir zaman sutyeniyle külotunun rengini tutturabilen kadınlardan olamamış tı. Bunu başara bilenlere de hayret ederdi. Zerrin örneğ in, daima takım halinde çamaşırlar giyerdi. Mor, yeş il, pembe, mavi, binlerce iç gıcıklayıcı takımı vardı. Aslı ise sadece benzer kumaşları denk getirmeye çalış ırdı. Pamukluya pamuklu gibi. Bazen bunu bile başaramad ığı olurdu. Upuzun bacaklarına ve sporla sıkılaş mış incecik diri vücuduna ilgisiz bir memnuniyetle baktı. Kendisine bahş edilmiş güzelliğ in ne anlama geldiğ inin ve pek çok kadının böyle bir vücut için canlarını verebileceklerinin farkında değ ildi.

Sandviç inden kocaman bir parça ısırıp, tekrar miskince koltuğ una yerleş ti.

Gözlerini, bugünkü kötü talihine meydan okurcasına puf a uzatt ığı ayaklarına dikti ve tüm dikkatini onlara vermeye çalış tı. İkinci parmağı, olması gerekenden birazcık daha uzundu ama yine de seyretmesi zevk veriyordu. Nalan, “Eğ er bir kaza geçirip ellerini kaybetsen, ayaklarını ellerinin yerine dikebilirler, kimse de anlamaz,” derdi. Ş u an gömük tırnaklı, yandan kemiğ i fır

lamış bir çift ayakla karşılıklı oturmak, son derece asap bozucu olabilirdi.

Televizyonu açtı ve kanalların birinde Taş Devri'ni izlemeye başladı. Çocukluğundan beri en sevdiği çizgi filmi. Tam kendini iyice kaptırmıştı ki cep telefonu çaldı. Nalan'dı.

"Naber?" dedi Aslı ve televizyonun sesini biraz kıstı.

"İyidir. Sen ne yapıyorsun?"

"Evde Taş Devri seyrediyorum."

"Vilma'yı sikim. Ne işin var evde?"

Nalan onu hep güldürdü. İşin ilginç yanı bunun için özel bir çaba falan harcadığı da yoktu. Hayata tuhaf bir yerden bakıyordu ve oradan gördükleri Aslı'yı çok eğlendiriyordu.

"Rahat bırak Vilma'yı, gergedan pişiriyor şimdi."

"Niye evdesin kızım?"

"Sabah kaza yaptım, canım genel müdürüm de moralim bozuk diye beni eve gönderdi."

"Oh valla, biz bulamadık şöyle bir patron... Sen kesin veriyorsun bu adama!" dedi Nalan gülererek. İki senedir patronuyla birlikteydi. "Neyse, çok hasar var mı?"

"Sorma... Var bayağı bir şey."

"Yapma ya..."

"Peki serviste kimi gördüğümü tahmin et."

"Uğraştırma da söyle!"

"Ömer'i."

"Dalga geçiyorsun!"

Uzun bir sessizlikten sonra, Nalan'ın acil durumlarda kullandığı fazla sakın sesi duyuldu: "Bekle geliyorum."

Aslı 'gelme' diyemeden telefon kapandı. Hiç kimseyi istemiyordu. Sanki tüm bu gün kötü bir rüyaydı da, birileriyle konuşunca gerçek oluverecekti. Keşke Nalan'a hiç söylemeyip, bir şey olmamış gibi yaşamaya devam etseydi. Ömer'i bir daha görecekti değil mi ya... Ama Zerrin'in Ömer'le konuşmuş olması canını sıkıyordu. Belli ki, Zerrin ona Aslıyla ilgili bir sü-

AŞKA ŞEYTAN KARIŞIR.

Sıradan insanlar yoldan çıkmaz, en masumlar
günahkâr olmaz, iyiler kötülük yapmazdı;
eğer aşka şeytan karışmasaydı...

Gençliğin verdiği cesaretle zor bir aşkın içine gözü
kapalı giriverir Aslı. Toplum kurallarını, ahlakı, vicdanı,
ayıbı bir kenara atarak, teyzesinin sevgilisi Ömer'e
kaptırır kalbini. Sevgilisinin evli olması bile umurunda
değildir ilk başlarda. Ama kıskançlık, sorgulamalar, hayaller
ve hayal kırıklıklarının ardından çareyi kaçmakta bulur.
Yıllar sonra, artık olgun bir kadın olduğunu sandığında,
Ömer tekrar çıkar karşısına.

Çok akıcı bir üslup, çok iyi gözlem, çok
doğru tespitler... Herkesin alacağı bir
şeyler var kitaptan. Ve ileride
torunlarınıza 2000'li yıllarda aşk ve
arkadaşlık ilişkilerinin nasıl olduğunu
göstermeniz açısından lüzumlu bir kitap.

PAKİZE SUDA

Hande Altaylı'nın *Aşka Şeytan Karışır*
adlı romanı kolay okunuyor ama ilişkiler
dünyasının yutulması en zor
"lokmalara"nı okuruna sunuyor.

HAŞMET BABAOĞLU

Bir kadının hayatta karşılaşılabileceği
birçok duygu ve yalnızlık var kitapta,
yazar tarafından yeni tanımlanmış
kavramlar da var. Sizin de ilginizi
çektiğini düşünüyorum.

AYŞE ARMAN

1971 yılında Edremit'te
doğdu. Galatasaray Lise-
si'ni bitirdi. Boğaziçi Üni-
versitesi'nde Uluslararası
İlişkiler ve Siyaset Bilimi
okudu. Çeşitli ajanslarda
reklam yazarlığı yaptı ve
şarkı sözleri yazdı.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1664-3

9 789751 416643

₺ 10,00